

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

КРИВАВА ХРОНІКА СІЧНЯ

У новорічну ніч в околицях с. Талаківки застрелено терористку Альону Сянову-Хаски". В момент смерті вона перебувала на передовій зі зброєю в руках.

1 січня на Луганщині спецслужби Росії провели операцію з ліквідації бойовика Олександра Беднова-Бетмена". Під час затримання було знищено й 6 його охоронців та декілька осіб арештовано, зокрема дружину. Тіло Беднова спеціально призначенці вивезли до Росії. В цей же день стало відомо про затримання заступника командира одного з найжорстокіших батальйонів "ЛНР" "Лешого". Він розвідував територію поблизу Бахмутки. Намагався видати себе за місцевого мешканця.

2 січня внаслідок сутичок бандформувань "ЛНР" з "казаками" у Стаханові та Красному Лучі Луганської області загинуло щонайменше 23 бойовики.

4 січня у Луганську "1-й Окремий козацький полк ім. Платова" з артилерії обстріляв позиції російських військ. Загинуло шестеро осіб, 18 поранені.

5 січня на Донбас у район міста Зугрес Донецької області прибуло близько 120 кадрировців.

6 січня в с. Піски під час мінометного обстрілу було поранено Олега Куцина, командира Окремого чоти "Карпатська Січ", члена Історичного клубу "Холодний Яр". Осколок вилетів наскрізь. Життєво важливі органи не зачепило. Тепер Олег лікується у госпіталі м. Дніпропетровська. "Ці поранення мене ще більше розізлило, – сказав Куцин. – Хочу скоріше стати на ноги і знову – в бій".

7 січня під Маріуполем знищено російську розвідувальну групу: одного розвідника вбито, двох поранено.

8 січня у боях на Донецькій неподаля с. Березівки загинув молодший лейтенант, командир танку Сергій Попик із Христинівки. Йому було 27 років. Попрощатися із Сергієм Попиком прийшли тисячі мешканців Христинівки.

9 січня в с. Топорівці Городенківського району Івано-Франківської області відкрито меморіальну дошку бійцеві Добровольчого українського корпусу "Правий сектор" Степанові Стефураку (псевдо "24-й"). 19-річний Степан загинув наприкінці вересня в передмісті Донецька. В "Правому секторі" перебував ще з Майдану.

9 січня під Станицю Луганською загинули бійці Національної гвардії Роман Фурик із Коломиї та Роман Лагно зі Львівщини. Коломийчанин був добровольцем із самого початку військових дій, вивольяв Слов'янськ. У жовтні Роман Фурик був нагороджений іменним годинником від голови Верховної Ради України. Про це повідомив журналіст із Коломиї Євген Гапич.

10 січня в Києві провели в останню дорогу закарпатця Олега Сидора-Скіфа", командира взводу батальйону "Айдар". Він загинув під час обстрілів на Луганщині. Олег пройшов Майдан і згодом поїхав захищати Україну на Сході. Разом із товаришами звільнив від ворога понад десяток населених пунктів. Сотні киян прощались із героєм.

11 січня бійці спецпідрозділу СБУ затримали 19-річну дівчину-снайпера, яка вбила щонайменше 10 українських бійців.

12 січня внаслідок обстрілу "Градами" в с. Тоненькому Ясинуватського району загинув Анатолій Безрода з Лубен. Він був командиром взводу зенітних установок.

12 січня біля м. Щастя було розгромлено авангард зведеної тактичної групи Збройних сил РФ, який займав передові позиції, а у районі Кримського противник втратив танк, БМП-2 і два БТР-80. У цей день Інтерпол оголосив у розшук Віктора Януковича, Микола Азарова і його прибічників.

13 січня оборонці Донецького аеропорту розгромили штурмову групу ворога і захопили двох кадрировців.

13 січня Верховна Рада України проголосувала за пропозицію створити в Києві пантеон героїв, які віддали життя за свободу і незалежність України. В інших містах країни постануть Алеї героїв. За це проголосувало 247 депутатів.

14 січня в Луганській області контррозвідка СБУ захопила групу терористів, які збирали розвіддані про місцезнаходження українських військ. Троє бойовиків ("Десант", "Партизан" і "Глобус") надали відомості про місцезнаходження інших. У терористів вилучили автомати Калашникова, гранати Ф-1, РГД-5 та велику кількість набоїв. Крім цього, було знищено ворожий БТР.

15 січня СБУ офіційно підтвердила інформацію про затриман-

ня в Донецькій області 19-річної дівчини-снайпера на прізвище "Екстезі", яка вбила близько десяти наших військових.

16 – 20 січня – запеклі бої за Донецький аеропорт, під час яких загинуло понад три сотні московських окупантів. С вбиті і з нашого боку.

19 січня розвідка "Азова" дала координати артилеристам, які знищили ворожу САУ в районі с. Саханки.

19 січня ліквідовано осередок сепаратистів на Харківщині. Правоохоронці вилучили антиукраїнську агітаційну літературу. Діяльність організації "Ісход" припинено.

20 січня в районі с. Спартак українська артилерія придушила вогневі точки противника. В цей же день терористи артилерійським та мінометним вогнем знищили наш 31-й блокпост у районі Бахмутки, а Печерський суд м. Києва заочно заарештував Віктора Януковича.

20 січня в районі Маріуполя проросійські терористи завдали ряд масованих вогневих ударів. На передових позиціях противника зафіксовано щонайменше 10 танків. Висунення бронетехніки терористів в першу лінію продовжується. Вогнем у відповідь було знищено близько 10 одиниць техніки супротивника і вбито 40 осіб особового складу збройних формувань "ДНР".

Лист зі 100 гривнями, наколядованими в новорічні свята, 8-річний Іванко Чорний з Черкас передав козакам загону "Холодний Яр", які охороняють ТЕЦ у Щасті на Луганщині.

У селі Хотів священник УПЦ Московського патріархату відмовився відправити молитву за здоров'я воєнної АТО з Хотова. Хлопець сирота. Ані батька, ні матері, ані бабусі, ні дідуся. Священника попросили про це сусіди, але той сказав, що за українських воєнків молитися не буде. Про це повідомила Надія Лук'яненко.

21 січня в Пісках поранено лідера "Правого сектору" Дмитра Яроша. Уламки міни перебили командира руку і пошкодили голову, однак його життя нічого не загрожує. Він уже евакуйований. Також поранені двоє хлопців з його охорони. Про це повідомила журналістка Олена Білозерська.

(Закінчення на 2-й сторінці).

ГЕРОЇ НІКОЛИ НЕ ПРОСЯТЬ

Дмитрові Писанці з Конотопа двадцять чотири. Він життєрадісний, енергійний, тямущий, помолодечому впертий. І хоч спілкується переважно російською, втім ще "той" патріот України.

Свою "строкову" ще у мирний час Дмитро відслужив у 95-й Житомирській аеромобільній бригаді. Тож коли почалася війна на українському сході, пішов добровольцем на фронт. Захищати те, що любив...

Був березень: українська армія, вважає, тільки відроджувалась, а ворог на порозі стояв реальний і грізний. На той час 95-та аеромобільна – одне з небагатьох військових формувань, яке могло дати відсіч окупантові.

Шість місяців у боях, надскладні завдання, смертельна небезпека, загибель друзів. Слов'янськ, Краматорськ, Савур-Могіла, Добропілля, Червоний Ліман, Ясинувата. Бої за ці населені пункти увійдуть до наших підручників історії. Не раз і не два Дмитро ходив під смертю, але, жартує, вберегли янголи-охоронці, бо народився на Паску і має прізвище-оберіг.

4 вересня командир відділення Дмитро Писанка отримав наказ супроводжувати колону з дизельним паливом та боеприпасами трасою Донецьк – Маріуполь. А для прикриття йому дали лише один БТР та семеро десантників.

Біля селища Березівки транспорт потрапив у засідку. "Ми зіткнулись із підрозділом російської армії, – впевнено, із знанням справи, говорить Дмитро. – Впритул бачили 2 російських БМП і, вочевидь, до роти стрільків. Спершу нас вогнем зустріли їхні снайпери, згодом накрили мінометами і щільним вогнем зі стрілецької зброї". Бій тривав півтори години. Наші втрати: 1 загиблий, 4 поранених. Та ми теж добряче поскубили росіян. Все ж сили були нерівними, довелося відступати.

Затягнувши поранених до БТРу, хлопці рвонули і вихопилися з лещат. Дмитро дістав кульові наскрізні поранення у праве плече та руку. Але продовжував командувати боєм. Врятував вибухонебезпечні вантажівки і жодного товариша не залишив на ворогові.

Відступаючи, наші десантники змушені були прориватися крізь блокпост сепарів. П'ятнадцятихвилинний бій і – відважний таран. Вороги розбіглися. А до Дмитрових ран додалася найтяжча – в ногу, напевно, розривною, бо вихопило значний шматок м'язів. Кровотеча була сильна...

Три доби у польових умовах – між життям і смертю – хлопці чекали на евакуацію. Нарешті прийшов "борт", і боротьба за життя продовжилася вже у Київському військовому шпиталі. За 4 місяці Дмитро Писанка витримає 5 операцій під загальним наркозом. Наразі стан героя-десантника стабільний, але нога, як і раніше, дає про себе знати гострим боєм. На Дмитра чекає ще одна, сподіваємось, остання операція.

Дивина, але недужого виписали на денний стаціонар. Кожного дня громадським транспортом (з величезними проблемами) хлопець добиратися до госпіталю. Курс лікування триває: масажі, процедури, реабілітаційні вправи-тренування. Він змушений винаймати ліжко в столиці. Несправедливо! Але Дмитро знає: щодня до госпіталів приходять "борти" із важкими пораненими...

Герої ніколи нічого не просять, але це не означає, що ми не зможемо протягнути їм нашу надійну руку...

Якщо у вас є бажання допомогти, ось картка ПриватБанку №4149 4978 0332 7289, отримувач Дмитро Сергійович Писанка.

Тетяна ГОЛУБ, волонтер
Суми, 095-356-93-99

У новорічній промові Петро Порошенко бажав українцям миру. "Але ж мир сам по собі не приходить, – подумав Андрій Приймаченко, слухаючи президента. – Мир можливий тільки після української перемоги". І у новорічну ніч придумав серію плакатів "Миру – мир". Їх намалював Олександр Ком'яхов. Особливістю серії є те, що на кожному постері – зображення зброї із гілкою оливи, яка символізує мир.

ЯНА ЗІНКЕВИЧ З РІВНОГО ВИТЯГНУЛА З ПОЛЯ БОЮ 128 ПОРАНЕНИХ. ЗА ЦЕ МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ НАГОРОДИЛО ЇЇ ОРДЕНОМ "ЗА ВІЙСКОВУ ДОБЛЕСТЬ".

"ДЯКУЮ, "СОРОКОВИЙ", ЗА ЖИТТЯ..."

"Сороковий" – позивний бійця батальйону "Айдар" Ігоря Філіпчука. Познайомилися ми на базі "Айдару" в с. Половинкіне в червні 2014 року. В той час там формувалася штурмова рота "Захід" батальйону "Айдар" під командуванням Ігоря Лапіна (позивний "Зола"). Ігор "Сороковий" був гранатометником у 1-му взводі. Завжди носив із собою "шайтан-трубу". Так називали хлопці гранатомет РПГ-7 і боекомплект до нього. Відчайдушний, позитивний хлопець.

Пам'ятаю, як разом з ним на старій трофейній "дев'ятці" під час багатоденного бою вивозили наших "трюхсотих": Ігор за кермом, я біля нього, автомати виглядають із вікон. Спека, пилюка, де наші, де вороги – незрозуміло.

Летимо, веземо поранених, вдивляємось у навколишні куці, хати, "зеленку". У той момент прийшла думка: ще 1,5 місяці тому "Сороковий" їздив на своєму таксі Луцьком, я – на тепловозі Південною залізницею. А зараз – ми вояки.

Яскраві, теплі й тривожні спомини...

13 серпня 2014 р. батальйон "Айдар", був, як завжди, попереду, в авангарді українського війська – штурмував укріплення сепарів. У населені пункти Хрящувате та Новосилівка увійшли двома групами.

Наступного дня терористи спробували відбити Хрящувате. Російський танк впритул наблизився до позицій айдарівської піхоти. Ситуація ставала критичною, бо танк міг знищити весь бойовий склад "Айдару", який знаходився на позиціях.

Єдиною людиною, хто міг кинути виклик, був штатний гранатометник.

Коли людина кидає виклик танку – це захоплює і моторошне видовище. Залізний монстр проти створіння у десятки разів меншого і слабшого. Але "в певні моменти така самопожертва є єдиним виходом із ситуації" – так говорив про вчинок "Сорокового" мій побратим Андрій Юркевич-"Грізлі" (невдовзі, у вересні, він героїчно загинув).

"Сороковий" почав бій з танком. Два рази вистрелив із РПГ, розбив гусінь і зупинив монстра. Але третій постріл зробити не встиг.

Ігор загинув від прямого влучання танку...

Уже нерухоми танк донищили інші бійці. Аж тоді підійшли танки української армії.

Ігор Філіпчук, пожертвавши життям, захистив нашу позицію і життя всіх, хто там був. Героїчний вчинок, який маємо передавати у спадок наступним поколінням.

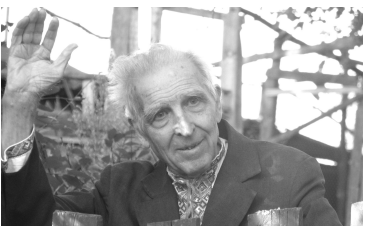
На базі "Айдару" в місті Щастя, біля кубрика 1-го взводу, в якому жив "Сороковий", висить його портрет. Усі бійці, яких він врятував, написали: "Дякую, "Сороковий", за життя..."

Герої не вмирають!

Євген ГОРОДНИЧУК
Місто Лозова Харківської обл.

ПОМЕР МИХАЙЛО ІВАНЧЕНКО

УВЕЧЕРІ 14 СІЧНЯ 2015 Р., НА 92-МУ РОЦІ ЖИТТЯ, ПОМЕР УКРАЇНСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК, СИН СОТНИКА ВІЛЬНОГО КОЗАЦТВА, БАГАТОЛІТНІЙ ПОЛІТВ'ЯЗЕНЬ МИХАЙЛО ІВАНЧЕНКО, ЛАУРЕАТ ЛІТЕРАТУРНОЇ ПРЕМІЇ ІМ. ЮРІЯ ГОРЛІСА-ГОРСЬКОГО ТА ЛІТЕРАТУРНОЇ ПРЕМІЇ ІМ. ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

Народився Михайло Григорович Іванченко 18 листопада 1923 р. в с. Гусаковому Звенигородського району, де навесні 1917 року відорвалося Вільне козацтво.

Сталінські табори та багаторічні переслідування не давали можливості реалізуватися творчому генію Михайла Іванченка. Лише за "перебудови" він видав свою першу книжку – "Дивосвіт прадавніх слов'ян" (Київ: Радянський письменник, 1991). У роки незалежності побачили світ його збірки поезій "Полиновий квіт" (Київ, 1998), "Бунчук вітрів" (Київ, 2001), "Осіне чересло" (Київ: Ратибор, 2007), "Крицеве стремено" (Київ: Ратибор, 2009) та книжка "Таємниця нашої прадавнини" (Київ: Молодь, 2000).

Михайло Іванченко – член Всеукраїнського товариства

політв'язнів і репресованих, один з організаторів НРУ та "Просвіти" на Звенигородщині й часопису "Тарасове поле". Багато публікувався в часописах "Звенигора" та "Думка".

Роман-хроніку "Дума про Вільних козаків" 2006 року випустило у світ видавництво ім. Олени Теліги. 2008 року у видавництві "Відродження" побачили світ "Новели неволі". В 2010 році надрукована книжка "Остарбайтерський вир", а в 2012 році – "Сурма і меч". У рукописах письменник має ще автобіографічні романи, історичні повісті, вірші, гуморески, літературознавчі та містечтвознавчі дослідження.

20 квітня 2007 р. Михайла Іванченка прийняли до Національної спілки письменників України. Роман-хроніку "Дума про Вільних козаків" (Київ, в-во ім. Олени Теліги, 2006), вже було відзначено Літературною премією ім. Василя Симоненка. Сталося це 2007 року. Підтвердженням значущості праці Михайла Іванченка стала Літературна премія ім. Юрія Горліса-Горського Історичного клубу "Холодний Яр" (2012). У дипломі №1 зазначено: "Присуджено Михайлові Григо-

ровичу Іванченку за роман-хроніку "Дума про Вільних козаків", краєзнавчі дослідження, вагомий особистий внесок у відродження історичної пам'яті та духовності українського народу, фундаментальне дослідження визвольного руху українського народу в 1917 – 1920-х роках, утвердження національних цінностей у житті українського народу".

Попрощатися з Михайлом Іванченком прийшло близько 200 осіб. Це і для Києва немало, а тут глухе село, та й новопоставленому 92-й рік... Була голова Черкаської обласної ради Валентина Коваленко, були козаки з Лисянки, Козацького, Звенигородки, приїхали делегації Історичного клубу "Холодний Яр" та Черкаської обласної організації НСПУ, зокрема і Леонід Доценко з Канева, а ще Вадим Мицик з Тально-го. Були прапори Холодного Яру та козацькі, малинові. Було людськи.

Вічна пам'ять останньому вільному козакові Гусаковому, де в 1917 році відродилося Вільне козацтво. Вічна слава!

Роман КОВАЛЬ, президент Історичного клубу "Холодний Яр"

КРИВАВА ХРОНІКА СІЧНЯ

(Закінчення, початок на 1-й сторінці).

У місто Улан-Уде, столицю Бурятії, доставили тіла 20 російських окупантів, які загинули на Донбасі. Всі вбиті – вже колишні військовослужбовці 11-ї Окремої десантно-штурмової бригади ВДВ ЗС РФ, що в Улан-Уде.

21 січня двадцять військовослужбовців Збройних сил України вийшли з боями з території нового терміналу, оскільки він прострілювався прямою наводкою. А 16 вояків, які йшли їм на допомогу, заблукали і тумані й потрапили в російський полон.

Міністр оборони України Степан Півторак заявив, що за час боїв 17 – 22 січня ліквідовано близько 600 бойовиків і російських військових, 175 – поранено.

23 січня сили АТО знищили 20 і взяли в полон 10 бойовиків біля аеропорту Донецька. Серед бойовиків були російські військові, зазначив радник Президента України Юрій Бірюков.

У населених пунктах Опитне та Водяне Донецької області українські військові знищили 4 танки, автомобільну техніку і більш як півсотні терористів, а 5 осіб захопили у полон. 2 російських БМП тепер захищатимуть Україну.

24 січня російські окупанти розстріляли східні квартали Маріуполя. Загинуло близько 30 осіб, серед них і двоє дітей. Понад сотню людей поранено, зокрема й діти.

24 січня українські силовики вбили понад 100 бойовиків та знищили 7 одиниць бронетехніки.

25 січня у районі Дебальцевого – запеклі бої. За добу загинуло семеро наших вояків, 25 дістали поранення.

26 січня українські військовослужбовці в районах Смілого та Веселої Гори знищили танк та до 60 бойовиків. В цей день Кабінет міністрів України запровадив режим надзвичайної ситуації у Луганській і Донецькій областях та режим підвищеної готовності на всій території України.

26 січня поблизу станиці Луганської російські окупанти спробували навести понтонні мости з метою переправитися на контрольований Україною берег. Під нищівним вогнем українців ворог змушений був відступити.

27 січня Верховна Рада України ухвалила рішення про визнання Росії країною-агресором. 271 депутатів віддали за це свій голос.

У Києві в ніч проти 27 січня невідомі підпалили дерев'яний храм Української православної церкви Московського патріархату на перехресті вулиць Сабурова та Меліоративної. Як відомо, УПЦ МП є провідником імперських впливів Москви.

27 січня Міністерство оборони повідомило, що наші підрозділи протравили спецоперацію, в результаті якої знищено один літак ІЛ-39, 2 літаки АН-2, один ЯК-52, 2 літаки ЯК-50 та 4 гелікоптери Мі-24. В цей день також знищено 4 танки, 9 бойових броньованих машин, 4 РСЗВ "Смерч", 12 РСЗВ "Град", 18 одиниць автомобільної техніки.

Євросоюз обговорює можливість відключення Росії від SWIFT'у. Товариство всевітніх міжбанківських фінансових телекомунікацій (SWIFT) буде зобов'язане відключити російські банківські установи від свого сервісу, якщо Євросоюз ухвалить відповідне рішення і воно набуде чинності. Відключення Росії від SWIFT може бути сприйняте як оголошення війни.

ЗАГИНУВ КОМАНДИР "КОТИКІВ"

конtingенту, за що нагороджений пам'ятною медаллю НАТО "ISAF".

Коли Росія напала на Україну, Юрій Борисович був на пенсії. Бажаючи захистити свою Батьківщину, добровільно пішов у воєнкомат. Дістав призначення на посаду командира 42-го батальйону територіальної оборони Кіровоградської області. Сформував батальйон, зробив його боєздатним.

Коли ж 16 серпня під Старобешовим загинув командир 73-го центру Олексій Зінченко, Юрій Олефіренко на прохання офіцерів замінив свого товариша на посту.

У середині січня Юрій Олефіренко спланував розвідувальну операцію. Він міг чекати на її виконання у штабі, це було його право. Але Юрій Олефіренко, хоч мав уже 49 років, очолив розвідників.

Він загинув під час виконання операції, яку сам задумав.

Загинув, прикриваючи тілом своїх бійців.

Вони вірили йому, як собі. І не помилилися. Поховали героя 19 січня у рідному Кіровограді з військовими почесами на Алеї слави.

Вічна слава!
Юрій БУТУСОВ

ПОМЕР ІГОР СЛАВГОРОДСЬКИЙ

(3.06.1963, м. Горлівка Донецької обл. – 13.12.2014, Київ)

Помер колишній голова Донецької обласної організації ВО "Свобода" Ігор Славгородський, помічник народного депутата України Михайла Блавацького.

Ігор очолював Донецьку обласну організацію ВО "Свобода" під час диктатури Януковича. Був одним з координаторів протестів на Донеччині під час Революції гіднос-

ті. Після початку війни з російськими окупантами створив волонтерську мережу.

Ігор був людиною доброзичливою, світлою, енергійною і сміливою. Посмішка, здавалось, ніколи не сходила з його уст. Не раз привозив делегацію з Донеччини на шанування до Холодного Яру, на Яворини та інші свята національного духу.

За рік до смерті в нього народився онук. Немовля Ігор вбрав у вишиванку, сфотографувався і вивісив світлинку в Інтернеті. Було видно, який дідусь щасливий!

У мене все життя було мало земляків, адже це слово тепле, ним не можна назвати Януковича з Єнакієвого чи члена партії регіонів з Горлівки Бойка.

Ігор був одним з небагатьох моїх земляків.

Тепер і його нема!
Спочивай, брате!
Вічна пам'ять!

НАШІ БОЛЮЧІ ВТРАТИ

У Грузії людиною року за версією агентства GHN "Золотий пергамент" визнано Олександра Гріголашвілі, добровольця батальйону "Айдар", який 18 грудня загинув біля м. Щастя Луганської області. Гріголашвілі поховали в Кутаїсі. В останню путь грузинського бійця проводили й представники з України. Вічна пам'ять!

Експертиза ДНК підтвердила загибель під Іловайськом у серпні 2014 р. юного добровольця з Нової Каховки Романа Атаманчука, 1992 р. нар. Він був членом "Правого сектора". Похований 25 грудня у с. Сергіївці Каховського району. Герої не вмирають!

25 грудня близько 9-ї ранку, доставляючи паливно-мастильні матеріали на автомобілі КРАЗ, в районі населеного пункту Оріхове Луганської області, в результаті підриву фугасу направленої дії загинув тернопільчанин Петро Петрович Андруник. 32-річний Петро проходив службу в Харківській оперативній бригаді Національної гвардії України. На службу мобілізований у вересні. Світла пам'ять!

25 грудня від вибуху направленої міни загинули Олександр Кушнірук і Валерій Лісник (на світліні), командир відділення розвідувальної роти 28-ї Окремої гвардійської механізованої бригади. Товариші поклялися не пробачити ворогові цього злочину. "Ми не зупинимось, доки хоч один окупант залишатиметься на українській землі, – запевнили вони. – Герої не вмирають!"

28 грудня під час обстрілу бойовиками блокпосту, який охороняли бійці полку "Азов", загинув 20-річ-

ний дніпропетровець із позивним "В'єтнам", Дмитро Астраков. На війну він приїхав нещодавно. Перед тим активно допомагав полку як волонтер. Всидіти вдома, як і під час Майдану, не зміг. Разом із друзями вирішив узяти до рук зброю. Рідним обіцяв повернутися лише після перемоги. Матері сказав, що зробить все, що від нього залежить, аби звільнити Україну від кремлівської окупації. Не судилося... Під час охорони блокпосту, де "В'єтнам" вів дозор, диверсійно-розвідувальна група терористів відкрила вогонь. 20-річного азовця було поранено в шию. Не приходячи до тями, він помер. Вічна пам'ять!

29 грудня у Пісках загинув 25-літній Олег Дурмасенко-Дінамо з Києва. Він прийшов провідати своїх побратимів, а тут на блокпост напали бойовики. Олег кинувся у бій без бронезилення... Олексій Дурмасенко був ландшафтним дизайнером. З початком Майдану залишив престижну роботу в Москві та переїхав до Києва. Брав активну участь у протестах. На війну поїхав добровольцем. Воював у складі 93-ї бригади. Незадовго до смерті разом із двома побратимами Олег встановив український прапор над новим терміналом Донецького аеропорту. Сім'ї створити не встиг. Залишив у смутку батьків і двох сестричок. Поховали Олега у Києві на Алеї героїв Лісового кладовища. Вічна слава!

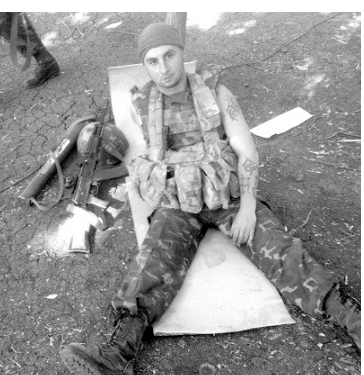
9 січня під Станицю Луганську загинули бійці Національної гвардії Роман Фурик із Коломиї та Роман Лагно зі Львівщини. Коломияннин був добровольцем із самого початку військових дій, визволяв Слов'янськ. У жовтні Роман Фурик був нагороджений іменним годинником від голови Верховної Ради України. Про це повідомив журналіст із Коломиї Євген Гапич.

Швед Лео Сехолм-"Вікінг" приїхав у полк "Азов" наприкінці літа 2014 року. Був інструктором, учив бійців тонкощів військової науки. Перед його першим боем пішла злива. Він, сміючись, вийшов під потоки води. Сказав, що за скандинавською легендою, дощ перед битвою – це радість бога грому і блискавки Тора за молодих бійців, який йдуть до першого бою. Він дуже хотів, аби Україна стала незалежною державою. Лео загинув 12 січня в автокатастрофі під час виконання бойової задачі. Йому було 31. Дякуємо тобі, Друже, за вірність та мужність. Вічна слава!

18 січня в Харківському військовому госпіталі від важкого поранення в голову, яке дістав під м. Щастя, помер 27-річний Юрій Анатолійович Розналевич, воїн 80-ї аеромобільної бригади. Хлопець кілька днів провів у комі. Відійшов, не приходячи до тями. Юрій Розналевич був призваний на військову службу за мобілізацією 9 серпня. Проходив службу старшим навідником самохідних гармат. Поховали його 23 січня на Берковецькому міському кладовищі Києва. Всі витрати на організацію поховання взяли на себе Святошинська районна в м. Києві державна адміністрація та районний військовий комісаріат. Вічна пам'ять!

20 січня Олександрові Атаманчуку прийшла звістка про загибель його сина – Олександра Атаманчука, бійця 13-го батальйону 95-ї Окремої аеромобільної бригади. Народився героєм 22 червня 1990 року в м. Мирополі Житомирської області. З перших днів брав участь в АТО. Восени дістав поранення, але після лікування повернувся на службу. Захищав Донецький аеропорт. Герої не вмирають!

24 січня Кіровоградщина попрощалася із Романом Побережцем, 1992 р. нар., жителем с. Шамраєве Ульяновського району. Роман загинув 21 січня у м. Костянтинівці Донецької області. 23 січня він мав святкувати своє 23-річчя. Залишив у смутку дружину та маленьку донечку. Вічна пам'ять!

АЙДАРІВЕЦЬ ІВАН ЯРЕТИК

29-річний Іван Яретик з Полтавщини, діставши в бою важкі поранення ноги, руки і голови, потрапив у полон. На полі бою російські нелюди ще й відрізали йому вуха. Карався в неволі 28 днів. Нарешті Івана звільнили.

26 грудня Івана виписали з Київського військового госпіталю.

– 27-го він вже повинен був з'явитися в розташування частини, – розповів побратим Олександр Магдич. – Нogu Іванові справді підлікували, а ось про поранення го-

лови у виписці немає нічого. Коли ми їхали із ним із госпіталю 200 кілометрів додому до його сестри, то постійно зупинялися, бо в нього був дуже сильний головний біль. Своїм коштом зробили комп'ютерну томографію. На знімку виявили аж шість осколків!

За попередніми підрахунками така операція може коштувати 400 тисяч гривень.

Ще одна біда – відрізане вуха. Ціна протезування в Україні 20 тисяч доларів, а в Ізраїлі – 80 тисяч євро. Проблема ще в тому, що вухом, яке відрізали, Іван чув нормально, а от іншим чуже дедалі гірше.

Товариші Івана Яретика із "Золотої роти" батальйону "Айдар" створили фонд допомоги для поранених бійців, сімей загиблих та безвісті зниклим, але коштів бракує.

Просимо допомоги Іванові Яретик. Картка ПриватБанку 5168 7423 4777 1978, отримувач Іван Іванович Яретик (063-789-48-11).

Для допомоги від юридичних осіб – Благодійний фонд "БФ ЛАД-НОВЕ ЖИТТЯ" р\с 26001053137055, ЕДРПО 39452116, МФО 321842 у Київській філії ПриватБанку.

ВОЯК ПОТРЕБУЄ ДОПОМОГИ

Роман Луцюк народився 25 серпня 1976 р. у с. Шклінь Горхівського району Волинської області. Закінчив Волинський державний університет ім. Лесі Українки.

З перших днів Майдану їздив у Київ. У травні пішов добровольцем до Збройних сил України, був стрільцем-санітаром в "Айдарі", позивний "Лисий". 21 липня, виконуючи бойове завдання в с. Георгіївці Луганської області, дістав наскрізне вогнепальне поранення лівої кисті. Одужавши, повернувся на фронт. І знову поранення... Нещастя сталося 5 листопада 2014 р. в м. Щастя Луганської області.

Діагноз: вогнепальне осколкове сліпе проникаюче поранення черевної порожнини з пошкодженням тонкої і товстої кишки, великого сальника, заочеревинна гематома, сторонні тіла черевної порожнини та заочеревинного простору.

Роман одружений, у нього дві доньки – 7 і 14 років. Зараз усі рідні борються за його життя. Він уже пережив п'ять операцій, але й досі не

може їсти. Перебуває у реанімації, але надія на одужання є.

Тетяна Луцюк, романова дружина, звертається до небайдужих, сподіваючись на допомогу. Картка ПриватБанку 5168755403987122, Тетяна Олександрівна Луцюк.

Р/р ПриватБанку: МФО 305299, ОКПО 14360570, Р/Р 29244825509100.

ДОПОМОЖЕМО ПОРАНЕНИМ

знайти 60 тисяч євро він не зможе. Реквізити для допомоги: картка ПриватБанку №4149 4978 1804 9969, отримувач Андрій Володимирович Козаченко. Номер телефону дружини Катерини – 067-713-53-53.

Нововолинський осередок "Патріот України" та нововолинські волонтери полку "Азов" допомагають пораненому бійцю 1-ї сотні полку "Азов" Владові Коренку (Бубі). Щотижня висилають кошти на лікування Влада, але їх не вистачає. Тож просять допомоги. Картка ПриватБанку №4149 4378 3510 8489, отримувач Олена Коренок (дружина).

Олекса Пальченко потрапив під Горлівкою під мінометний обстріл і дістав поранення в обличчя осколком міни. Його прооперувати

Федір Миколайович Місюра народився 1983 року. Працював головним спеціалістом управління транспорту і зв'язку виконавчого комітету Рівненської міської ради. Мобілізований 15 серпня. В зоні АТО – із жовтня. Важке поранення дістав уночі 15 січня, захищаючи Донецький аеропорт. У шпиталі переніс складну операцію, втратив багато крові. Просимо фінансової допомоги небайдужих людей. Благодійний рахунок відкрито в ПриватБанку на ім'я дружини, Марії Петрівни Місюри. ПриватБанк, МФО банку 305299, КОД ОКПО банку 14360570, рахунок отримувача 29244825509100. Картка ПриватБанку, № 4149 4978 2855 8223, Марія Петрівна Місюра.

35-річний Андрій Козаченко з Бердичева Житомирської області служив у 26-й Бердичівській артилерійській бригаді, у 1-му протитанковому дивізіоні. 14 серпня дістав поранення під Амвросієвкою на Донеччині, внаслідок чого йому ампутовано ногу. Тепер потребує грошей на протез ноги. Самотужки

в лікарні м. Артемівська. Картка ПриватБанку 5168 7423 09621344, отримувач Ольга Юріївна Пальченко (мама).

8 січня дістав поранення в живіт друг Андрій "Сивий". Потрібна допомога. Картка ПриватБанку 5168 7554 0264 4120, отримувач Олександр Потебенко.

ЛИСТИ, ЛИСТИ, ЛИСТИ...

Вулиця Гаврилка в Гусятині

Пане Романе, 2013 року Ви презентували в Гусятині документальний фільм "Стеком і шаблею". Я тоді пообіцяв, що назву вулицю іменем Михайла Гаврилка. Минулого року я виконав обіцянку – на новому масиві біля церкви Св. Миколая УПЦ Київського патріархату одна із вулиць названа іменем Михайла Гаврилка. Частенько мене питають – хто такий Михайло Гаврилко? Я з великим задоволенням розказую про нашу зустріч у Гусятині, і про велетня духу, істинного сина українського народу Михайла Гаврилка. Бачив по телебаченню, що в м. Болехові на Франківщині його іменем названо вулицю на споруджено пам'ятник. Хочу, щоб знали рідні героя, що в Гусятині є також вулиця Михайла Гаврилка.

Михайло САВЧУК, голова Гусятинської селищної ради

Хвора людина і хвора нація

Його країні ніхто не загрожує, його родині теж, його коханку ніхто не ображає, вона не зраджує, а Путін все одно тримає у тривозі десятки мільйонів людей, бо він, бачте, не хоче, щоб українці стали державною нацією. Це єдина мотивація війни

проти України. Москалі всіма силами намагаються виправдати Путіна. Дехто добалакався до того, що, мовляв, "американці заборили Путіну наживку в виде Крыма, а наивный и доверчивый Путин её проглотил". Хворі люди! Хвора нація!

Роман КУРИЛО

Лист із Канади

Пане Романе, уклін Вам за легкий труд у створенні "Івана Ремболовича"! Читав по 5 – 10 сторінок на день, насолоджуючись, немов старим вином! Скільки роздумів вона породила, скільки аналогій і скільки суму! Дякую і ще раз дякую! Тут, у Канаді, для мене це було ковтком повітря.

Андрій ВОРОБІЙОВ

Прошу пояснити

У листопадовому числі "Незборимої нації" прочитав повідомлення, що комісія Київської міської ради з питань найменувань має намір дати нові назви 14 вулицям столиці. В цьому переліку є вулиця Юрія Коцюбинського, яку комісія пропонує перейменувати на вулицю

Володимира Винниченка. А за що така шана Винниченкові? За те, що українську армію не дав сформувати в 1917 році? Чи за те, що зруйнував Українську Державу в 1918-му? Чи за те, що залишив Київ на погали більшовикам у січні 1919-го?

Андрій СТАНОВСЬКИЙ

У Криму нищать книжки

В анексованому Севастополі видання з історії України та Голодомору викинули на смітник. Частину спалили. Нищили книжки про Голодомор, Холодний Яр, героїв Крут, про походження українського гімну, герба та іншої символіки, серед них книжки Юрія Горліса-Горського та Романа Ковалю. Дещо вдалося врятувати. Врятовані видання передано вчителям Донбасу.

Оксана ЛЕВКОВА

Радимо прочитати

Радимо прочитати змістовну статтю Валерія Островського "Вірю в радість боротьби і йду з розпороженим чолом" – про сл. п. Зеновія Красівського: <http://nezboryma-nacija.org.ua/zenoviy.doc>

ДЕНЬ СОБОРНОСТІ В УКРАЇНСЬКОМУ ДОМІ

22 січня, в День соборності, в Києві, в Українському домі, відбулася презентація нових видань Історичного клубу "Холодний Яр" про боротьбу за Українську державу в 1914–1930 роках. Зокрема, було представлено документальні новели Романа Ковалю "Сто історій Визвольної війни". "У презентованій книжці, – сказав автор, – лише сто історій української жертвості й любові до рідної землі, – 100 епізодів боротьби в різних краях нашої неозорної землі, від Гуцульщини до Північного Кавказу. Книжка ця звернена до кожного українця, але насамперед до вояків і волонтерів – людей високого духу, людей, у грудях яких б'ється хоробрі серця. Нехай знають, що вони не самотні у своїй любові до України".

Директор Українського дому Юрій Стельмашук, вітаючи присутніх із Днем соборності, зазначив, що нині головною метою є досягнення єдності країни, а це можливо лише за умови згуртованості українців. "Важкі випробування, які пройшла країна в 2014 році, – сказав Юрій Стельмашук, – довели незламність українського народу. Віра і згуртованість допоможуть нам перемогти в боротьбі за честь і свободу".

Уривки з книжки Романа Ковалю та спогадів сотника Армії УНР Бориса Монкевича "Похід Болбочана на Крим" прочитали народна артистка України Галина Яблонська, заслужений артист України Євген Нишук й Іван Марченко, випускник Театрального університету ім. Івана Карпенка-Карого.

Лауреат Національної премії ім. Тараса Шевченка Іван Драч говорив про значення видань Романа Ковалю, "без яких годі уявити той період нашого буття, який і досі впливає на перебіг нашої долі". На переконання Івана Драча, твори Ковалю – "це регенерація української душі, воскресіння української духовності в її історичній цілісності", їх необхідно обговорювати на наукових конференціях.

Перший заступник голови Національної спілки письменників України Володимир Шовкошитий сказав: "Я дозможно вкляюся всім неукраїномовним захисникам України на сході, але мусимо усвідомити: Україна буде там, де буде українська мова! Сама ця війна підтверджує цей постулат. Адже саме мова формує ментальність і духовні орієнтири нації, бо насамперед мовою й відрізняється нація від нації. Хочемо України, то маємо плекати українську мову на всій її території, в усіх сферах її життя. Пам'ятаймо: чия мова, того й держава! Саме про це – всі більш як 50 книжок Романа Ковалю, зокрема й "100 історій Визвольної війни".

Тетяна Лемешко із Витачева призналася, що читаючи "Сто історій Визвольної війни", "бачила у своїй уяві кожен спогад героя". Представила вона публіці і свій вірш про отамана Зеленого, навіяний книжкою Романа Ковалю, а Василь Ковтун продекламував поезію "Чекай мене, я повернусь!".

Промовляли також редактор газети "Літературна Україна" Станіслав Бондаренко, скульптор Михайло Горловий, голова Кубанського земляцтва Іван Петренко, волонтер Олена Суєтова і народний депутат України від ВО "Свобода" Юрій Левченко.

Учасник боїв за Маріуполь Дмитро Савченко прочитав свої вірші "Донбаський злам" та "Київська хунта граде". Говорив вояк і про значення видань Романа Ковалю. Дмитро стверджував, що Ковалеві книжки добровольці полку "Азов" читають між боями. Підтвердив це і вояк батальйону "Айдар" Євген Гордничук, який виховувався на книжках Р. Ковалю про Визвольну боротьбу. Євген взяв собі псевдо "Гриць" – на честь Гриця Хмеленка, земляка з Лозівщини, командира Богдано-Дорошенківського куреня 1-ї Запорозької дивізії Армії УНР, про якого він дізнався з Ковалєвого нариса "Максим і Гриць". Євген сказав, що книжки Романа Ковалю "працюють і в Щасті", де продовжують боротьбу айдарівці.

Євген був важко поранений під час боїв на Донбасі, тепер він інвалід 2-ї групи, пересувається на милицях. Його люди зустріли особливо тепло, двічі вставали і влаштували овацію, скандували: "Дя-ку-є-мо!"

Весь вечір звучали пісні про Визвольну боротьбу, зокрема Тарас Силенко виконав пісні "Як прощався стрілець зі своєю ріднею" та "Вже весна воскресла" (про Карпатську Україну). Євген Нишук, міністр культури (в 2014 р.), оголосив, що лауреатом Літературної премії ім. Ю. Горліса-Горського за 2014 р. Історичний клуб "Холодний Яр" визнав Тараса Силенка – за популяризацію української пісні та створення циклу пісень Визвольної боротьби ХХ ст.

Коли лідер гурту "Тінь сонця" Сергій Василюк виконував гімн ОУН "Зродились ми великої години", близько п'ятиста осіб, які були присутні в залі, встали. Стоячи слухали люди і Василя Лютого, який співав про лвовайську трагедію "Мчать козаки" та пісню про кіборгів "Донецьк. Аеропорт". Фурор викликав і виступ гурту "Хорєя козацька" (художній керівник Тарас Компаніченко).

Заключним акордом свята стала прем'єра документального фільму "Воля України – або смерть!" (реж. Галина Химич, продюсер – Оксана Левкова), створеного за участі клубу "Повстанець" (керівник Владислав Кудченко) та Всеукраїнської громадської організації "Не будь байдужим!".

На допомогу воякам АТО було зібрано 7543 грн. Кошти передано Фонду "Воїни добра" (засновник Олег Свірко).

Свято Соборності, яке тривало понад три години, організували Історичний клуб "Холодний Яр" та Український дім. Люди розходилися збентежені й щасливі.

"Нині, коли Україна залита слізьми і кров'ю, людям хочеться хоч трішечки світла й добра, – сказала поетеса Тетяна Лемешко. – І це був вечір єднання людських душ, свято незламного українського духу. Люди розкрили свої серця – плакали, і сумували, але віри не втратили, і це головне. Вже будо продумано і майстерно зроблено. Мені багато людей казали, що дуже все злагоджено і гарно".

"Такі зустрічі запам'ятовуються надовго", – підсумувала Іванка Шербина, директор Солом'янської районної бібліотеки ім. Миколи Реріха, учасниця свята.

"ЧЕРНІГІВСЬКИЙ ПРОЦЕС"

Вийшла у світ книжка члена Історичного клубу "Холодний Яр" Віктора Моренця "Чернігівський процес" про маловідому сторінку нашої історії – підготовку та проведення судового процесу над військовими злочинцями-угорцями восени 1947 року в Чернігові. Дослідження засноване на матеріалах ГДА СБУ в Києві. Декілька десятків років лежала ця справа в архіві Чернігівського обласного управління СБУ. Нікого з місцевих дослідників вона досі не зацікавила.

Подаємо уривок з епілогу: "Символом звірств нацистів на окупованих територіях советська пропаганда зробила білоруську Хатинь. Чому ж тоді знищення 7000 українців у

Корюківці на Чернігівщині не було розголошено? Ця трагедія була найбільша та найкривавіша в усій Європі. У французькому селищі Орадур у червні 1944 р. нацисти знищили 642 мешканці, у чеському Лідіце в червні 1943-го – 320, а в білоруській Хатині – 149. Про це знають уся Європа й увесь світ. А що знають Європа і світ про Корюківку, Писки, Срібне, Сукачі, Карпильку та інші знищені міста і села Чернігівщини?!"

Поспішайте придбати унікальну книжку, тим більше, що її наклад лише 500 примірників. Телефони автора – 098-45-89-787, 050-95-80-685.

Так боляче й сумно за нашу країну; За тих, хто на сході, де смерть і руїни, Де все, що навколо, імлю покрито, І стерто межі між життям і тим світом. Там Воїни Світли, які повсякчас В холодних окопах воюють за нас! Вони не шкодуючи сил і життя, Боронять Вітчизну, мов рідне дитя.

Водночас так боляче ріжуть нам душу Чиясь непричетність, підступність, байдужість!

Війна в Україні триває не всюди, Та в мирних містах заклопотані люди

Живуть у своєму уявному світі. Їх наче обходить оце лихоліття! Це так убиває! Байдужі очі Нічого не бачать і бачить не хочуть...

Якби ж піднялася уся Україна! Бо ми ж – неподільні! Народ наш – єдиний! Ми б точно тоді здобули перемогу! Достукатись тільки б до серця народу!

Аліна КОСОВСЬКА, волонтер, 16 років, місто Миколаїв

ДЯКУЄМО ЗА ПОЖЕРТВИ СЕРГІЮ РУДЕНКУ, СВІТЛАНІ МИРОНЧАК ТА АННІ ДАРИЧ

У РЕДАКЦІЇ ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати і через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011

Переславши гроші, просимо за телефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Номери телефонів (044) 242-47-38, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

"Сто історій Визвольної війни" – 50 грн.

"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 44 грн.

"Отаман Зелений" Романа Ковалю (3-те, розширене, видання) – 80 грн.

Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 50 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 45 грн.

"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 50 грн.

"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 50 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 60 грн.

"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 40 грн.

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 55 грн.

"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.

"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 28 грн.

"Кармелюки" Романа Ковалю – 45 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 150 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 100 грн.

Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Людини Хворост – це вишукані романси, танго, вальси і рок-балади. Київ: Історичний клуб "Холодний Яр", "Наш формат", 2014. – 50 грн.

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

"Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 75 грн.

"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 62 грн.

"Отаман Зелений" Романа Ковалю (3-те видання) – 100 грн.

Роман Коваль, "Таємниця отамана Зеленого". Історична повість для дітей – 65 грн.

Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 60 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 67 грн.

"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 69 грн.

"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 66 грн.

"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 59 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 81 грн.

"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 40 грн.

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 180 грн.

"Кармелюки. До історії Запорозького полку ім. отамана Я. Кармелюка Армії УНР" – 49 грн.

"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 95 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 130 грн.

Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Людини Хворост – 65 грн.

Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Ії редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі українських сичових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про козарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр".

Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 20.04 грн. на рік. Передплатний індекс – 33545.

Редактор Роман Коваль
Верстка Євген Коваль
Коректор Оксана Жованік
 Інформаційне забезпечення **Микола Владзімірський**
 Технічний директор **Віктор Білина**
 Адреса для листування та поштових переказів **03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14.**
 Тел./факс: **242-47-38**
koval_r@ukr.net
kovalroman1@gmail.com
 Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.
 Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.
 Серія КВ №325.
 Наклад 2500 примірників. Видруковано 28.01.2015 р.
Засновник Роман Миколайович Коваль